

A Pécsi Ítéltábla a dr. Rusznák Jánosné ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a jogtanácsos által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, és a Bálint és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt indított perében aTörvényszék 2014. június 24. napján kelt számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszámon előterjesztett és 8. sorszámon indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint, a II. rendű alperesnek 22.700 (huszonkétezer-hétszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a II. rendű alperes és a S. Kft., mint N. Konzorcium az I. rendű alperes önkormányzattal közbeszerzési eljárás lefolytatását követően 2012. március 29-én közszolgáltatási szerződést kötött 10 éves időtartamra, amellyel a II. rendű alperes vállalta az I. rendű alperes önkormányzat közigazgatási területén a települési szilárd hulladék begyűjtését, szállítását, elhelyezését, ártalmatlanítását és gyűjtését. A szerződés rögzítette, hogy a szolgáltatásra a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvény (Hgt.), valamint e törvény végrehajtására kiadott rendeletek az irányadóak.

A szerződés 1. számú mellékletének a) pontja alapján a felperes lakóhelyéül szolgáló ingatlan közös gyűjtőedény használatára kötelezett ingatlan, amelynél az ürítés gyakorisága 104 alkalom/év. A szerződés 6. számú melléklete rögzítette a

lakosság által fizetendő közszolgáltatási díj mértékét, amely szerint az alapidj 5.000 forint/év/ingatlan+ÁFA, míg az egységnyi díjtétel 2,42 forint/liter/ürítési alkalom+ÁFA.

Az I. rendű alperes képviselő testülete a települési szilárd hulladék kezelésével kapcsolatos közszolgáltatásról és a közterületek tisztántartásáról megalkotta a 10/2012.(III.30.) önkormányzati rendeletet. A rendelet a közszolgáltatási szerződésnek megfelelően rögzítette 4. sorszámú mellékletében a rendelkezésre állási díj és az ürítési díj összegét. A rendelet 10.§ (1) bekezdése rögzítette, hogy az ingatlan tulajdonos köteles az önkormányzat által szervezett közszolgáltatás igénybevételére és ezzel összefüggően közszolgáltatási díj megfizetésére. A rendelet 14.§ (1) bekezdése lefektette, hogy az ingatlan tulajdonos és a közszolgáltató közötti jogviszonyt vagy a közszolgáltatás igénybevételének ténye hozza létre, vagy az a tény, hogy a közszolgáltató közszolgáltatást az ingatlan tulajdonos részére felajánlja, illetve a közszolgáltatás teljesítésére rendelkezésére áll.

A felperes, mint ingatlan tulajdonos a II. rendű alperes közszolgáltató szolgáltatási területén lakik, akire kiterjed a 10/2012.(III.30.) önkormányzati rendelet hatálya. A szerződéskötést követően a felperes részére is kiküldték azt a blanketta szolgáltatási szerződés megjelölésű okiratot, amely tartalmazta a felperes, mint megrendelő személyes adatait, a szerződés tárgyát, időtartamát, a szolgáltatásra vonatkozó adatokat. A blanketta egyebek mellett tartalmazta azt a kitételt is, hogy a felek vitáikat békés úton kísérik meg rendezni, ennek eredménytelensége esetén mindkét fél feltétel nélkül elfogadja a N. Városi Bíróság illetékességét. A blanketta utalt arra, hogy a szerződés elválaszthatatlan részét képező általános szerződési feltételeket az aláírással a megrendelő megértette és tudomásul vette, illetve hogy ezeket az általános szerződési feltételeket a szolgáltató egyoldalúan jogosult módosítani. Ezt a 2012. április 1-jére dátumozott okiratot a felperes nem írta alá és nem is küldte vissza a II. rendű alperes részére.

A szerződéskötést követően 2012. április 1. napjától az alperes, mint a társasházi ingatlan tulajdonosa a szolgáltatást igénybe vette, a részére megküldött számlák ellenértékét megfizette, a számlák ellenértékét, a szolgáltató számítását a II. rendű alperes nem kifogásolta.

A fizetendő díjat illetően a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XVIII. törvény módosításáról szóló 2012. évi XXVIII. törvény 1.§-a a Hgt. 57.§-át módosította.

A felperes módosított keresetében az alábbiakat kérte:

I. Kötelezze a bíróság az I. és II. rendű alpereseket, hogy 2012. április 1. napjától a keresetmódosítás előterjesztéséig (2013. május 24.) terjedő időre készítsenek a felperes által jogszabálysértőnek tekintett elszámolás helyett új elszámolást a felperes által fizetendő hulladékszállítási közszolgáltatási díj tekintetében, mert a II. rendű alperes által kiállított számlák a Hgt., a 2012. évi XXVIII. törvény, a 64/2008.

(III.28.) Korm. rendelet és a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény rendelkezéseibe ütköznek.

II. A N... Város lakosságának megküldött szerződések semmissége megállapítása mellett,

kötelezze a bíróság az I. és II. rendű alpereseket arra, hogy 2012. április 1-től a keresetmódosítás előterjesztéséig (2013. május 24.) készítsenek N. Város lakossága részére is a felperes által jogszabálysértőnek tekintett elszámolás helyett új elszámolást a hulladékszállítási közszolgáltatási díj tekintetében.

III. Állapítsa meg a bíróság, hogy az I. rendű alperes 10/2012.(III.30.) számú rendeletének hatálya alá tartozó hulladékbirtokosokra alkalmazandó általános szerződési feltételek 6., 7.d), e) és 10. pontjai tisztességtelenek, semmiek, érvénytelenek.

IV. A per tárgyalásának felfüggesztése mellett kezdeményezzen a bíróság a Kúria Önkormányzati Tanácsánál normakontroll eljárást az I. rendű alperes 10/2012.(III.30.) rendelete tekintetében, hivatkozva arra, hogy annak közszolgáltatási díjra vonatkozó rendelkezései (35., 36., 37., 37/A., 38.§-ai és 19.§ (1) bekezdése) jogszabálysértőek, kérte ezeknek a megsemmisítését és az I. rendű alperesnek új, a jogszabályoknak megfelelő rendelet alkotására kötelezését.

V. Állapítsa meg a bíróság, hogy az I. és II. rendű alperesek között N.-on 2012. március 29-én létrejött közszolgáltatási szerződés a közbeszerzéséről szóló 2011. évi CVIII. törvény 127.§ (5) bekezdése és a Ptk.200.§ (2) bekezdése alapján érvénytelen.

Kezdeményezze a bíróság a közbeszerzési bizottság előtt a 2011/S250-408648 azonosító számú közbeszerzési eljárás felülvizsgálatát.

VI. Kötelezze a bíróság az I. és II. rendű alpereseket perköltség megfizetésére.

Az alperesek valamennyi jogcímen a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 60.000, míg a II. rendű alperesnek 120.000 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felek közötti közszolgáltatási jogviszonyra vonatkozó rendelkezéseket a hatályos jogszabályok, így a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény, valamint az I. rendű alperes önkormányzat 10/2012.(III.30.) önkormányzati rendelete rögzíti.

A felperes maga is előadta a perben, hogy a II. rendű alperes által nyújtott szolgáltatást közszolgáltatási szerződés megkötését követően igénybe vette, a kiállított számlákat kifizette, azokkal kapcsolatban igazolt felszólalással, számlakifogással nem élt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. rendű alperes

által kibocsátott, a felperesnek felszámított díjakról szóló számlák utólagos felülvizsgálatának a felperes által megjelölt okokból nincs helye. A felperes részben nem is jelölte meg, hogy a Pp.123.§-ában foglalt követelményeknek megfelelően a számadási kötelezettség jogalapját, másrészt a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény bizonylati elvvel és fegyelemmel kapcsolatos rendelkezései, illetve a felperes által igényelt önköltség számítási szabályzat a felek jogviszonya szempontjából közömbösek. A felperes konkrét, az elszámolással kapcsolatos kifogást esetleges túlszámlázásra vagy számítási hibára hivatkozással nem terjesztett elő, ezért az elsőfokú bíróság a számlák felülvizsgálatát mellőzte. Megállapította, hogy a fizetendő díjak összegszerűségét önkormányzati rendelet, illetve törvényi rendelkezések szabályozták. A felperes konkrét elszámolást nem csatolt, ezért a számadási kötelezettség, illetve számadás helyességével (új elszámolásra kötelezés) kapcsolatos kereseti kérelmet alaptalannak találta.

Megállapította, hogy aláírás hiányában a szerződési blanketta, illetőleg annak tartalma nem vált a felek jogviszonyának részévé, a felek jogviszonyára a törvény és önkormányzati rendelet szabályai vonatkoznak, ezért az általános szerződési feltételek tisztességtelenségét nem vizsgálta. A .N.. Város lakosságának megküldött szerződések semmisségének megállapításával és új elszámolásra kötelezéssel kapcsolatban azt állapította meg, hogy e körben a felperes perbeli legitimációval nem rendelkezik.

A Kúria Önkormányzati Tanácsa előtti eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmet ugyancsak elutasította, utalva arra, hogy olyan bírói meggyőződés, amely alapján érvekkel alátámasztható indítványt terjeszthetett volna elő, nem alakult ki benne. E körben figyelemmel volt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az elsőfokú eljárásban csatolt Köf.5.056/2013/3. számú határozatban a felperes által megjelölt okokból a Kúria már vizsgálta a keresettel támadott önkormányzati rendeletet, és arról megállapította, hogy rendelkezései nem törvénysértőek.

A Közbeszerzési Döntőbizottság előtti eljárást az elsőfokú bíróság szintén nem kezdeményezte, tekintve, hogy erre a 2011. évi CVIII. törvény 140.§ (1) bekezdésében meghatározott személyek az ott megjelölt határidőn belül jogosultak, a bíróság azonban ilyen eljárás megindítására nem jogosult.

Az alperesek között létrejött közszolgáltatási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelmet ugyancsak a felperes perbeli legitimációjának hiányára tekintettel utasította el az elsőfokú bíróság.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset teljesítése, valamint az I. és II. rendű alperesek másodfokú perköltségben való marasztalása érdekében a felperes terjesztett elő fellebbezést, felvetve megalapozatlanság miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének lehetőségét is.

A fellebbezésében a felperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a számlák ellenértékét, valamint a szolgáltató számítását a II.

rendű alperesnél nem kifogásolta. Állította, hogy sérelmezte, hogy a számlában szereplő összeg a hatályos 2012. évi CLXXXV. törvény 57.§ b) pontja szerint mértéket meghaladja, illetve a 120 literes mennyiség elszámolásával sem értett egyet.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy konkrét elszámolást a felperes nem csatolt. Hivatkozott arra, hogy az eljárás során már 2013. május 22. napján a keresetpontosítás tárgyában beadott kérelme is tartalmazott konkrét számítási levezetést, és a beadvány tartalmazta azokat a konkrét adatokat, amelyekből megállapítható volt, hogy milyen elszámolást kellett volna a felperes álláspontja szerint a II. rendű alperesnek adnia, ezen kívül a 2014. június 24-ei tárgyaláson is becsatolta azokat a számlákat, amelyekre korábban is hivatkozott és amelyekben szereplő számítást kifogásolta.

Vitatta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy a felperes keresetének indokait nem közölte, kereseti kérelme jogalapját nem jelölte meg. Jogszabálysértőnek és sérelmesnek tartotta, hogy sem az I., sem a II. rendű alperes nem csatolta be az egész eljárás során azt a díjkalkulációt, amelyet a II. rendű alperes a közszolgáltatási díj megállapításánál alkalmazott.

Sérelmesnek tartotta azt is, hogy az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény bizonylati elvvel és fegyelemmel kapcsolatos rendelkezései, illetve az eljárás során több ízben igényelt önköltség számítási szabályzat az önkormányzati rendeletben, valamint a törvényben meghatározott díjmértékekre tekintettel ugyancsak közömbös a számlákban számított díjak helyessége szempontjából.

Sérelmezte, hogy míg az alperesektől az elsőfokú bíróság konkrét számítási kalkulációt nem követelt meg, addig a felperesnek az új elszámolás iránti kérelmét azzal utasította el, hogy a felperes konkrét elszámolást, esetleges túlszámlázással vagy számítási hibával kapcsolatban nem terjesztett elő.

Jogszabálysértőnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság csak 2014. április 15. napján, több mint egy évvel a kérelem előterjesztése után döntött a normakontroll iránti indítványról. Az elsőfokú bíróság ekkor a per tárgyalásának felfüggesztését elrendelte meghatározott jogi indokokkal, így álláspontja szerint a felfüggesztés feltételei mellett a normakontroll iránti eljárás kezdeményezésének feltételei is fennálltak ugyanezen okok miatt. Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem adta kellő indokát annak, hogy a korábban felfüggesztett eljárást miért rendelte folytatni. Hivatkozott arra, hogy az tény, hogy a Kúria a Köf.5.056/2013/3. számú határozatával az I. rendű alperes 10/2012.(III.30.) önkormányzati rendelete 19.§ (1), és 37/A.§ (1) bekezdése törvényellenességének megállapítására irányuló indítványt elutasította, még nem jelenti azt, hogy a felperes által előterjesztett indítványt is elutasította volna.

A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az alperesek megsértették a hatályos hulladékgazdálkodási jogszabályi

rendelkezéseket, az abban foglalt elveket, az alkotmánybíróági határozatok, a pénzügyi számviteli szabályok kötelező erejű előírásait.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a közbeszerzési eljárás, a közszolgáltatási szerződés létrejötte, felülvizsgálata, az általános szerződési feltételek felülvizsgálata, semmissége, továbbá N.. Város lakosságára irányuló kereseti kérelmeinek.

Az I. és II. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A szerződések létrejöttének általános szabályait a Ptk.205.§ (1) és (2) bekezdése, valamint 200.§ (1) bekezdése rögzíti. A Ptk.205.§ (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A (2) bekezdés értelmében a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez.

A Ptk.200.§ (1) bekezdése szerint a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja.

Az Alkotmánybíróóság több határozatában foglalkozott a szerződési szabadság alkotmányos intézményével. A 13/1990.(VI.18.) AB határozatban megállapította, hogy a szerződési szabadság, mint az Alkotmány 9.§ (1) bekezdésében szabályozott piacgazdaság lényegi eleme, önálló alkotmányos jog és utalt a Ptk.200.§ (1) bekezdésére, amely szerint a szerződés tartamát a felek szabadon határozhatják meg. A 32/1991.(VI.06.) AB határozat kifejti, hogy a szerződési szabadság a piacgazdaság egyik lényegi eleme, amely azonban alkotmányos alapjognak nem tekinthető, ezért a szerződési szabadságra nem vonatkoznak az alapjogok korlátozásához az Alkotmány 8.§ (2) bekezdésében meghatározott követelmények. A szerződési szabadság tehát még lényegi tartalmát illetően is alkotmányosan korlátozható, ha a korlátozás végső eszközének fennállnak az alkotmányos indokai. A szerződési szabadság tehát az Alkotmánybíróóság kialakult gyakorlata szerint nem részesül az alkotmányos alapjogokat megillető védelemben, de az Alkotmány által védett jog és az Alkotmánybíróóság által ellenőrzött korlátai vannak, csak megfelelő garanciális rendelkezések mellett korlátozható.

A szerződési szabadság közhatalmi eszközökkel, jogszabállyal való korlátozására a Ptk. rendelkezései adnak módot. A Ptk.226.§ (1) bekezdése lehetőséget ad a

szerződés tartalmi elemeinek jogszabállyal való meghatározására. E szabály alkalmazása szempontjából a Ptk.685.§ a) pontja alapján jogszabálynak minősül a törvény, a kormányrendelet és törvény felhatalmazása alapján, annak keretei között az önkormányzati rendelet.

Az országgyűlés a környezet védelme érdekében, különös tekintettel Magyarországnak az Európai Unióval fennálló és más nemzetközi megállapodásokból adódó kötelezettségeire,

- a fenntartható fejlődés a jövő generációk létfeltételeinek, lehetőségeinek biztosítása, az energia- és nyersanyagfogyasztás mérséklése, a felhasználás hatékonyságának növelése, a hulladék mennyiségének csökkentése,
- az emberi egészség a természeti és épített környezet hulladék okozta terhelésének mérséklése érdekében - az Alaptörvénnyel összhangban - alkotta meg a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvényt.

E célok elérése érdekében a Hgt. meghatározta az önkormányzatok és az ingatlan tulajdonosok kötelezettségeit, egyebek mellett annak 15.§ (1), 20.§ (1), 21.§ (1) bekezdésében.

A Hgt. 23.§-ának d) pontjában rögzítette egyebek mellett, hogy a települési önkormányzat képviselő testülete önkormányzati rendeletben állapítja meg a közszolgáltatás keretében kötött szerződés létrejöttének módját, valamint a közszolgáltatás igénybevételének - jogszabályban nem rendezett - módját és feltételeit.

Hasonló módon rendelkezett a Hgt. helyébe lépett, a hulladékról szóló 2012. évi CLXXV. törvény 35.§ (1) bekezdése, amely szerint a települési önkormányzat képviselő testülete önkormányzati rendeletben állapítja meg - egyebek mellett - a hulladékgazdálkodási közszolgáltatás tartalmát, a közszolgáltatási terület határait, a hulladékgazdálkodási közszolgáltatás ellátásának rendjét és módját, a közszolgáltató és ingatlanhasználó ezzel összefüggő jogait és kötelezettségeit, valamint a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási szerződés egyes tartalmi elemeit.

A fenti jogszabályoknak megfelelően hozta létre a felperes és a II. rendű alperes közötti jogviszonyt az I. rendű alperes 10/2012.(III.30.) számú önkormányzati rendelete, amelynek 14.§ (1) bekezdése kimondta, hogy az ingatlan tulajdonos és a közszolgáltató közötti jogviszonyt vagy a közszolgáltatás igénybevételének ténye hozza létre, vagy az a tény, hogy a közszolgáltató a közszolgáltatást az ingatlan tulajdonos részére felajánlja, illetve a közszolgáltatás teljesítésre rendelkezésre áll.

A kifejtettekre tekintettel a felek közötti közszolgáltatási jogviszony nem a szerződések létrejöttének általános módja szerint, hanem a hulladékgazdálkodásról, illetőleg a hulladékról szóló hatályos törvények rendelkezései, valamint a 10/2012.(III.30.) számú önkormányzati rendelet szerinti tartalommal jöttek létre, annak tartalmáról a felek önállóan nem dönthettek, arról

nem tárgyalhattak. Nincs ezért jelentősége a II. rendű alperes által a felperesnek megküldött általános szerződési feltételeknek, mert azok nem képezik a felek közötti jogviszony részét, ezért a másodfokú bíróság sem vizsgálta érdemben az általános szerződési feltételek tisztességtelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelmet.

A felek közti jogviszony egész tartalmát, így az ingatlantulajdonost terhelő díjfizetési kötelezettséget is jogszabályok határozzák meg. A Hgt. 23.§ f) pontja szerint a települési önkormányzat képviselő testülete önkormányzati rendeletben állapítja meg az ingatlantulajdonost terhelő díjfizetési kötelezettséget, az alkalmazandó díj legmagasabb mértékét, megfizetésének rendjét, az esetleges kedvezmények eseteit vagy a szolgáltatás ingyenességét.

Ehhez hasonló szabályt tartalmaz a hulladékról szóló 2012. évi CLXXV. törvény, amelynek 35.§ (1) bekezdés e) pontja rögzíti, hogy a települési önkormányzat képviselő testülete önkormányzati rendeletben állapítja meg az ingatlanhasználót terhelő, miniszeri rendeletben nem szabályozott díjfizetési kötelezettséget, megfizetésének rendjét, az esetleges kedvezmények, továbbá az ingatlanhasználó részéről történő szüneteltetés eseteit.

A fentiekből kiindulva a II. rendű alperesnek a felperest terhelő díjfizetésre vonatkozó számlája akkor lenne helytelen, ha a díjat a II. rendű alperes az önkormányzati rendeletben írt számítási módtól eltérően számította volna ki, ilyent azonban az elsőfokú eljárásban maga a felperes sem állított. Új elszámolást a felperes a II. rendű alperestől akkor kérhetett volna, ha az önkormányzati rendelet magasabb szintű jogszabályokkal ellentétes számítási módot írt volna elő, ennek vizsgálata azonban nem tartozik a törvényszék és az ítéltábla hatáskörébe, ebben a kérdésben az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés c) és d) pontja, valamint a 32. cikk (4) és (5) bekezdése és a 2011.évi CLXI. törvény 45. § (1) bekezdése alapján a Kúria önkormányzati tanácsa dönt.

A felperes a Pp.155/C.§ (2) bekezdése alapján kezdeményezte a Kúriának az önkormányzati rendelet felülvizsgálatára vonatkozó nemperes eljárását. A fél kérése azonban önmagában nem alapozza meg a per tárgyalásának felfüggesztése mellett a bírói kezdeményezést (2011.évi CLXI. törvény 48.§ (3) bekezdés). A bíró saját meggyőződése esetén kezdeményezheti az Önkormányzati Tanács előtti eljárást. (BH 2013.164.) Az eljárás kezdeményezését a rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság nem tartotta indokoltnak. Ezzel a döntéssel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az I. rendű alperes 10/2012.(III.30.) önkormányzati rendelete 19.§ (1) bekezdése jogszabályba ütközését a Kúria már az alapvető jogok biztosának indítványa alapján I.rendű alperes neve Képviselő Testülete ellen a képviselő testületnek a 10/2012.(III.30.) önkormányzati rendelete egyes rendelkezéseinek törvényességi vizsgálatára irányuló indítványa alapján indult Köf.5.056/2013. számú nemperes eljárásban vizsgálta, és azt nem tartotta jogszabályba ütközőnek. A Kúria

önkormányzati tanácsa e határozatában rámutatott arra, hogy nincs alaptörvényi vagy törvényi felhatalmazása az önkormányzati rendeleti szabályozás célszerűségének vizsgálatára, nincs lehetősége arra, hogy a szabályozás ésszerűségét, hatékonyságát mérlegelve vonja le a megsemmisítés jogkövetkezményét. Az önkormányzati rendelet megsemmisítésére csak akkor van lehetőség, ha a rendelet valamely rendelkezése nyilvánvalóan és formailag szemben áll a törvényekbe foglalt elvekkel, az önkormányzati szabályozással az elvek nem valósíthatók meg. Abban az esetben viszont ha az önkormányzati rendeleti szabályozással az a probléma merül fel, hogy nem szolgálja hatékonyan a törvényi elvek megvalósulását, vagy az elvek más módon is megvalósíthatók, mint amit az önkormányzat választott, a törvényellenesség - pusztán ezen az alapon - nem állapítható meg. Az önkormányzatok szabályozási autonómiájába tartozik - a törvényi kereteken belül - a törvényi célok megvalósítása.

A 10/2012.(III.30.) önkormányzati rendelet 36.§ (2)-(7) bekezdésében foglalt, a közszolgáltatási díj fizetési módjára és fizetésének meghatározására vonatkozó rendelkezése a felperes keresetében és fellebbezésében hivatkozottakkal ellentétben, ugyancsak nem ütköznek a 64/2008.(III.28.) Korm. rendelkezéseibe, e kormányrendelet 8.§ (2) bekezdése ugyanis kifejezetten lehetővé teszi, hogy a fizetendő közszolgáltatási díj az egységnyi díjtételek alapján számított ürítési díj és az alapidj (rendelkezésre állási díj) összege legyen, amely rendelkezéssel az önkormányzati rendelet 36.§-ában foglalt rendelkezések összhangban állnak. A díjaknak a tényleges szolgáltatás értékéhez közelítését az önkormányzat az ürítési díj differenciált szabályozása (különböző méretű edények) és a kisebb háztartások javára nyújtott díjkedvezmény útján kívánta megvalósítani. A cél elérésének módját pedig az önkormányzat - a szabályozási autonómiára tekintettel - maga választhatja meg.

Az önkormányzati rendelet 37/A.§-ában foglalt rendelkezések felülvizsgálatára ugyancsak kiterjedt a Kúra Köf.5.056/2013/3. számú határozata, azt a Kúria szintén nem tartotta jogszabályba ütközőnek.

Az V. kereseti kérelemmel kapcsolatban az elsőfokú eljárás során (21. jegyzőkönyv 4. oldal 2. bekezdés) a felperes úgy nyilatkozott, hogy az ötödleges kérelmet nem tartja fenn, ezért szükségtelen volt e vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása, így ezzel a kérelemmel kapcsolatos fellebbezéssel a másodfokú bíróság érdemben nem foglalkozott.

A N..Város lakossága és a II. rendű alperes között létrejött szerződés érvénytelensége, illetőleg a N.. Város lakosságát érintő elszámolással kapcsolatos kereseti kérelmek tekintetében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes perbeli legitimáció hiányában igényt nem érvényesíthet, ugyanis nem tekinthető a vitában érdekelt félnek (Pp.3.§(1) bekezdés.) Vitában érdekelt fél a felperes kizárólag a saját szerződése és a felperest érintő elszámolás tekintetében volt, amelyekkel kapcsolatosan előterjesztett kereseti kérelmét a fentiekben

kifejtettek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósághoz hasonlóan érdemben vizsgálta, e körben azonban a fellebbezést megalapozatlannak tartotta.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes perköltséget nem igényelhet és az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése, valamint a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselni tartozik az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket. Ugyancsak a Pp.78.§(1) bekezdése alapján tartozik viselni az alperesek másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi, illetve ügyvédi munkadíjból, valamint útiköltségből álló költségét, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (3), valamint (5) és (6) bekezdései alapján, továbbá az I. rendű alperes által igényelt 5.000, míg a II. rendű alperes által érvényesített 10.000 forint útiköltség alapján állapította meg.

Pécs, 2015. január 15.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró